

samfund er gledet over i et informationssamfund og er på vej ind i et videnssamfund. Vi ved, at Danmark om nogle årtier vil bestå af flere ældre og færre erhvervsaktive.

Alt det ved vi, og vi ved også, at de beslutninger, som vi træffer i dag, er bærebjælker for det samfund, som vi kommer til at leve i om 20-30 år. Derfor er det afgørende vigtigt, at vi forbereder os til denne fremtid, at vi indtænker fremtidens behov i nutidens beslutninger.

Uddannelse, forskning, konkurrenceevne, statsgæld, arbejdsmarked, tilbagetrækningsalder – jo, vi kender alle nøgleordene og ved dermed også, hvilke investeringer der i dag skal foretages, så vi kan bevare og forbedre vore velfærdsmuligheder i fremtiden.

Vi ved godt, hvad der skal til, hvis vi vel at mærke bare turde. Det mod har regeringen tilsyneladende ikke. Regeringsgrundlaget og statsministerens tale i onsdags viser nok, at man har øvet sig på nogle pæne formuleringer, som for optimistiske sjæle lover godt. Det vil jeg gerne kvittere for, selv om jeg må indrømme, at tvivlen om, hvorvidt regeringen vil levere varen, nager i mit sind. Vi savner nemlig det helt konkrete budskab om hvordan.

Det er altid klogt at lave en antiprøve, når man føler, at politikere kommer lidt for let om ved tingene. Ville det modsatte synspunkt egentlig give nogen mening? Lad mig tage en lakmusprøve på regeringsgrundlaget. Det hedder her: Det skal være nemmere at starte og drive virksomhed i Danmark.

Den har vi tygget godt og grundigt på i Det Konservative Folkeparti. Måske tænker regeringen her på nogle af de 10 mia. kr., som erhvervslivet er blevet pålagt i ekstra skatter og afgifter i de seneste fem år under Socialdemokraterne. Måske ønsker regeringen ligefrem at fjerne dem. Det ville dog være forjættende, men tør man tro på det? Under alle omstændigheder er resultatet af modprøven ganske klart. Det Konservative Folkeparti går ikke ind for, at det skal være sværere at starte og drive virksomhed i Danmark.

Men er vi så enige med regeringen da? Det ved vi faktisk ikke, for store dele af regeringsgrundlaget og statsministerens åbningstale er en masse fine ord, der som et smukt stykke indpakningspapir omslutter regeringens mål, men når vi river papiret væk, er det svært at se, hvad der er indeni. Der mangler konkrete forslag til løsninger.

Hvordan vil regeringen gøre det nemmere at starte og drive virksomhed? Hvordan vil regeringen give bedre muligheder for, at mennesker med udsigt til varig passiv forsørgelse skal få bedre muligheder for at deltage i arbejdslivet? Hvordan vil regeringen arbejde på en forenkling af dagpengesystemet? Hvordan vil regeringen via skattepolitikken sørge for, at det altid skal kunne betale sig at arbejde?

Det er, som om regeringen har lavet en omvendt Søren Kierkegaard. Den danske filosof sagde, formentlig uden at gøre sig de store overvejelser om dansk politik, at vejen er alt, målet er intet. Her i dag er det, som om målet er det eneste. Vi kender ikke regeringens vej.

Dog, efter nøjere granskning kan man måske nok pejle sig ind på nogle af de ting, der er i vente. Regeringen har varslet forslag til en ny skattereform. Sløret skulle angiveligt løftes allerede inden sommer. Forslaget kommer efter alt at dømme til at omfatte stigende bruttoskat og højere miljøafgifter.

Lad mig sige det, så det ikke kan misforstås: Det er ikke vores livret, men vi vil naturligvis deltage konstruktivt i forhandlingerne. Vores klare mål er at ændre skattesystemet, så vi sikrer, at der altid, jeg gentager, altid er en økonomisk gevinst ved at arbejde. Vi siger nej til skattestigninger. Det er det modsatte, der er behov for. Det rekordhøje skattetryk er en del af det danske problem. Skattestigninger er derfor ikke en del af løsningen.

Særlig de lavestlønnede har et problem. Vi har i adskillige år forsøgt at overbevise regeringen om, at det skal kunne betale sig at arbejde. Det glæder os at finde ordene i regeringsgrundlaget. Virkeliggørelsen af den lidt banale sætning er fundamental for, at opsvinget i Danmark kan fortsætte.

Undersøgelser viser, at op imod hver femte, jeg gentager, hver femte lønmodtager ikke har nogen økonomisk gevinst ved at gå på arbejde. Når mere end halvdelen af Kvindeligt Arbejderforbunds medlemmer tjener 500 kr. eller mindre om måneden ved at tage på arbejde, er der noget rivravruskende galt.

Udviklingen er oven i købet gået i den gale retning i de seneste år. Stadig flere skal have penge med hjemmefra, når de vælger at gå på arbejde frem for at være på passiv forsørgelse. Det skal der gøres op med. Derfor har vi fra konservativ side foreslået et jobfradrag, et fradrag for hver dag, man har et arbejde, så det